

- Are you sure this is what you want to do? Đã suy nghĩ kỹ chưa?

Con bé tròn mắt nhìn tôi:

- Sao chị hỏi em kỳ vậy?

Tôi cười:

- Bao giờ cũng vậy. Người ở ngoài muốn đi vô, người ở trong muốn đi ra. Hôn nhân không đơn giản như nhiều bạn trẻ nghĩ đâu. Phải tìm hiểu thật kỹ, chọn lựa cho đúng và cầu nguyện thật nhiều. It's a life-time commitment đó em biết không?

Cô bạn Quyên ngồi bên cạnh xen vào:

- Yup, and life-time is a very long time, especially if you are unhappy...

- Nhưng em thấy các chị ai ai cũng có vẻ hạnh phúc mà?

- It takes a lot of work để được như vậy. A lot of chịu đựng và nhẫn nhục đó em. Em không thấy cái gương to tổ bố bên kia à?

Cả bọn nhìn qua phòng ăn bên cạnh. Hôm nay là sinh nhật thứ 40 của Minh. Tôi làm một bữa tiệc nhỏ mời các bạn đến chơi. Ăn uống đã xong. Đàn con nít rượt nhau chạy khắp nhà. Các ông lập sòng đánh xì phé nơi bàn ăn. Các bà ngồi tán gẫu nơi phòng family gần bên. Câu chuyện xoay quanh việc cô em

sắp lấy chồng và những khó khăn trong đời sống hôn nhân. Huy, ông xã của Quyên, vừa “nặn bài” vừa nói vọng qua:

- Đừng nghe mấy chị hù Uyên ơi. “Coi dzậy mà không phải dzậy” đâu cưng. Đi ra đường tụi anh mới được... thả lỏng chút xíu, chứ ở nhà...

Minh tiếp lời:

- Ở nhà tụi anh là sư tử, nhưng các chị của em là.. trainers!

Cả bọn phá lên cười. Bảo, chồng sắp cưới của Uyên, lè lưỡi:

- Nghe mấy anh nói em ớn quá. Vậy em là sư tử sắp vào... chuồng, còn gì là đời trai nữa?

Huy bỗng đứng nghiêm trang:

- Hôn nhân cũng chẳng có gì đáng sợ đâu, nếu 2 đứa nắm được bí quyết hạnh phúc...

Cả bọn nhìn Huy ngạc nhiên. Huy và Quyên lấy nhau đã lâu nhưng chưa có con. Tính Huy bộc trực, thấy điều gì không “hợp nhãn” là anh nói ngay dù “sự thật mịch lòng”. Quyên lại rất nhạy cảm. Lời qua tiếng lại một chút là cãi nhau vì những chuyện không đâu. Cả bọn cứ phải giảng hòa cho 2 người luôn. Tuy hay cãi nhau nhưng cả hai lại rất yêu nhau. Người ta nói “thương nhau lắm cắn nhau đau” là vậy. Quyên tâm sự với tôi:

- Mà biết không, tử vi đông phương và tây phương đều nói tuổi tui tao hợp nhau, nhưng hơi “khắc khẩu”. May là ông Huy không để bụng và tao thì không giận lâu. Nếu không chắc chẳng bền đến giờ này...

- Nếu biết trước là sẽ làm hòa thì giận làm chi cho mệt?

- Thì ai chẳng biết vậy? Nhưng lúc đó nhịn không được. Có những lúc cãi nhau, tao nghĩ là không bao giờ thêm nói chuyện với ông nữa, hoặc sẽ “nghỉ chơi” luôn cho bỏ ghét. Vậy mà chừng nửa tiếng sau là tao quên...

Tôi mỉm cười thông cảm với Quyên. Cặp vợ chồng nào mà chẳng có những lúc cãi vả giận dỗi? Minh thường nói với tôi:

- Đàn ông và đàn bà là hai thế giới khác biệt. Khi không bị ở chung thì làm sao mà tránh được những đụng chạm?

- Cái gì mà “bị” ở chung? Để tránh những xung đột, họ có thể cố gắng tìm hiểu nhau...

Minh cắt ngang:

- Thôi đi em. Có trời mới hiểu được đàn bà! Ai hơi đâu mà làm những chuyện vô ích như vậy?

- À, hèn chi lấy nhau cả 10 năm mà anh không hề biết sở thích hay thói quen của em. Thì ra anh không muốn biết!

Biết tôi bắt đầu nổi... cáu, Minh vội vàng lảng đi chỗ khác. Đến tối nằm “suy gẫm” lại chuyện trong ngày, tôi nhớ lại và tức anh ách. Bên cạnh anh vô tư ngáy o o. Tôi ghét quá co chân đạp mạnh. Minh giật mình choàng tỉnh:

- Ủa, sao em đạp anh?

- Mình giận nhau mà sao anh ngủ tĩnh bơ vậy?

Minh ngạc nhiên:

- Cái chuyện hồi chiều đó à? Anh tưởng mình huê rồi? Hồi tối không phải em đã nói chuyện lại với anh đó sao?

- Tại lúc đó em... quên. Anh chưa “xin lỗi” thì làm sao huê được? Anh không nhớ phải “biết lỗi, nhận lỗi, xin lỗi, rồi sửa lỗi” sao?

- Vợ tôi thuộc bài dử! Vậy sao em không nhớ câu “tha cho kẻ có nợ chúng con...?”

Tôi cười hì hì:

- Thì em tha cho anh rồi nên mới... đạp anh dậy nói chuyện, đúng theo tinh thần “never go to bed mad”...

Minh thở ra:

- Ối giờ ơi. Nếu vậy lần sau anh mong em giận đến sáng để anh còn được ngủ. Vừa mới chợp mắt đã bị dựng đầu dậy. Không biết khi nào mới ngủ lại được đây?

Nói vậy thôi chứ câu trước câu sau là đã nghe tiếng chàng ngáy. Mẹ tôi thường nói:

- Phần đông đàn ông đều được trời ban cho tính vô tư. Họ không lo nghĩ nhiều nên trẻ lâu hơn đàn bà...

Không biết có đúng không nhưng khá nhiều người tin vào triết lý “đàn bà lo nhiều nên mau già hơn đàn ông” này. Trong nhóm có một anh “bác sĩ” đã hơn 40 mà vẫn còn độc thân. Bạn bè trêu:

- Chắc tại anh kén quá chứ gì?

Anh nghiêm trang trả lời:

- Đâu có. Mình chỉ muốn kiếm được cô nào tương tá dễ coi, con nhà đảng hoàng, có chút học thức và nhỏ hơn mình ít nhất 12 tuổi. Khổ nỗi những cô có đủ điều kiện trên thì phần đông đã lập gia đình hoặc có bồ. Nhiều cô lớn lên ở đây như “bé Uyên” thì không muốn lấy chồng quá lớn tuổi. Những cô mới qua thì mình sợ không hợp vì môi trường quá khác biệt. Rút cuộc đi đâu cũng một thân một mình như thế này.

Có người thắc mắc:

- Tại sao phải nhỏ hơn anh ít nhất 12 tuổi?

Anh bạn tỉnh bơ trả lời:

- Vì mình “nghe nói” trung bình người đàn bà già đi... 6 tuổi sau mỗi lần sanh con. Mình muốn có ít nhất 2 đứa. Như vậy nếu cô ấy nhỏ hơn mình 12 tuổi, sau khi sanh 2 đứa con thì nhìn vừa.

Nhóm đàn bà trở mắt nhìn anh như là người đến từ... hành tinh khác, trong khi đám đàn ông thì bỏ lăn ra cười:

- Tụi mình đứa nào cũng có 3 hoặc 4 đứa con, nếu nói vậy thì các bà là... mẹ của tụi mình hết rồi.

Tôi lườm:

- Nhìn già như “mẹ” các ông thì chưa chắc, nhưng chắc chắn là chúng tôi lo lắng nhiều hơn. Cứ nhìn xung quanh phòng tiệc là thấy ngay. Các bà lằng xằng lo cho đám con nít trong khi các ông uống bia, “xòe bài”. Muốn vợ lâu già thì cứ làm hết những việc “không tên” như dọn dẹp, giặt giũ, chợ búa, bếp núc, chăm sóc con cái... Bảo đảm chúng tôi sẽ trẻ

đẹp cho các ông coi...

Những câu chuyện “khắc khẩu” như trên giữa đám đàn ông và đàn bà nói hoài không hết. Hôm nay tự đứng nghe Huy khoe “bí quyết hạnh phúc”, cả bọn ngạc nhiên chờ xem anh chàng “thẳng như ruột ngựa” này có cao kiến gì. Huy tăng hăng:

- Tất cả mọi xích mích trên đời này đều bắt đầu ở cái miệng. Bí quyết thứ nhất, Uyên càng ít nói càng tốt vì “người phụ nữ biết kiềm hãm miệng lưỡi là món quà của Thượng Đế chí công”. Thứ hai, bất luận Uyên nói điều gì, Bảo cứ âm ừ cho qua chuyện, don't tell her your opinion unless you know it's the same as hers...

Uyên xua tay:

- Khoan, anh cho em hỏi. Điều thứ nhất thì khỏi bàn vì Thánh Phêrô, tác giả của câu đó, là... đàn ông! Còn điều thứ hai anh lấy ở đâu ra vậy?

Tôi cười ngất:

- Kinh nghiệm bản thân chớ đâu? Hồi các anh chị còn đi học, trong đám có một cô bạn rất dễ thương tên Tâm. Huy rất “mết” cô nàng, kiểu “tình trong tuy đã nhưng ngoài còn e”. Rồi không hiểu sao Tâm tròn hẳn ra nhưng không ai dám nói gì. Một hôm chỉ có 2 người trong thư viện, nàng mới thổ lộ: “Huy, do you think I gained weight?” Uyên biết ông anh của em trả lời ra sao không? “No Tam. I do not think you gained weight. I think you gained A LOT of weight!” Sau đó chuyện gì xảy ra chắc em cũng có thể đoán được...

Huy lắc đầu:

- Minh không ngờ vì một câu nói đó mà cô nàng không thêm ngó mặt mình suốt semester còn lại. Không muốn nghe câu trả lời thì đừng hỏi. What did she expect me to say? Đúng là một bài học để đời. Nhưng trong cái xui còn có cái hên. Nhờ cô nàng giận nên anh mới may mắn quen được chị Quyên của em đây...

- Chà, miệng lưỡi của anh tiến bộ dữ. Rồi điều thứ ba là gì anh nói luôn đi?

- Điều thứ ba hả? Để coi... À, không bao giờ được “kể tội” chồng, nhất là khi chồng đang bận... đánh xì-phê, làm cho chồng “chia trí” thua liên tục mấy ván liền...

Nguyên, một anh chàng rất sợ bị “bêu xấu”, nãy giờ im lặng bỗng lên tiếng:

- Đúng rồi. Máy bà này chỉ giỏi nói xấu chồng. Có chuyện gì chờ về nhà đóng cửa dạy nhau...

Cô vợ lắc đầu nguây nguây:

- Không đúng. Không đúng. Thứ nhất, chúng tôi nói trước mặt các ông cho nên không thể nào gọi là “nói xấu”. Thứ hai, những điều chúng tôi nói

đều là sự thật. Nếu là sự thật thì càng không thể bị coi là “nói xấu”. Thứ ba, cho là chúng tôi “nói xấu” các ông đi, nếu các ông không muốn bị “nói xấu” thì đừng “làm chuyện xấu”. Còn nếu như các ông nghĩ những chuyện mình làm không có gì là “xấu” thì sợ gì tụi tôi nói?

Thấy không khí hơi căng thẳng, tôi xen vào:

- Tụi mình đều là bạn thân. Có vấn đề gì đem ra mổ xẻ bàn luận để cùng học hỏi và thẳng tiến. Don't get offended and take it too personal. Hãy coi đó là ý kiến xây dựng...

Minh nháy mắt với anh chàng khiêu chiến:

- Xây dựng đâu không thấy chỉ thấy nói một hồi rồi có kẻ hiểu lầm rồi giận nhau. Còn không mau “chẩu” không thôi mấy bà rượt chạy không kịp bây giờ ...

Rồi “các đấng” kéo nhau ra ngoài hút thuốc. Các bà nhìn theo thở dài ngao ngán. Đây cũng là đề tài gây nhiều bàn cãi, nhất là trong những gia đình có con nhỏ. Có lần thằng con 8 tuổi đến bên tôi thì thầm:

- Mẹ ơi, con biết bố “uses drug”.

Tôi hoảng hồn:

- Con nói gì? Sao con biết bố dùng thuốc phiện?

- Cô giáo nói cigarettes are drugs. Bố smokes cigarettes. That means bố uses drug...

Tôi đem câu chuyện kể lại cho Minh nghe rồi kết luận:

- Con nít bên này để ý và thắc mắc nhiều hơn ở Việt Nam. Minh không nên làm ngược lại những gì chúng học hỏi ở trường...

Minh cắt ngang:

- Anh không hút thuốc trước mặt con nữa là xong.

Sau đó thì tối nào sau giờ cơm Minh cũng đi “đổ rác”. Các con tôi thắc mắc sao bố mất cả 10 phút để bỏ bịch rác vô thùng bên hông nhà cách cửa sau có mười mấy bước, và khi đi vô thì “smell funny”? Tôi nhăn nhó:

- Bộ thuốc lá ngon lắm sao mà anh ghiền dữ vậy?

- Ghiền đâu mà ghiền. Một ngày anh hút có vài điếu. Có ngày không hút điếu nào. Ăn cơm xong phải làm điếu thuốc cho “thơm miệng” chứ em.

- Không dám thơm đâu! Hút xong anh làm ơn đi thẳng vô phòng tắm đánh răng liền dùm em. Tắm rửa thay đồ luôn càng tốt.

Những dịp bạn bè tụ tập nhau ăn uống như thế này là cơ hội cho các “regular” smokers tha hồ hút thả

dàn. Các “social” smokers cũng được dịp “làm vài hơi với anh em cho vui”. Điều lạ nhất là cả những ông non-smokers tuy không hút thuốc nhưng cũng ra đứng bên “ngủi khói”. Các ông giải thích:

- Chúng tôi cần “male bonding time”, cũng như các bà thích đi shopping với nhau vậy.

- Vậy mà cũng so sánh được. Chúng tôi đi shopping là để giải trí, để tập thể dục, để.. “save” tiền vì hàng on-sale. Còn các ông rủ nhau hút thuốc để mai một.. chết chung à?

- Ối giời, mấy bà này có đạo mà “lòng tin không bằng hạt cải”. Đến giờ “Ngài” gọi thì hút thuốc hay không cũng phải đi. Và lại tụi tôi đã bỏ bớt 50% rồi. Lúc trước 2 thằng hút một điếu. Bây giờ bỏ bớt một thằng, chỉ còn một thằng một điếu thôi..

Thiệt là hết thuốc chữa! Tụi tôi bỏ mặc chẳng thèm nói tới nữa, bảo nhau đi mua... bảo hiểm nhân thọ để lỡ có chuyện gì còn có thể nuôi con! Tôi than thở với Quyên:

- Tụi mày chưa có con thành ra vấn đề cũng không nghiêm trọng lắm. Như tao, vừa bực mình chồng vừa sợ ảnh hưởng xấu cho con. Ngay cả việc nhà cũng vậy, không biết ông Huy sao chứ ông Minh nhà tao... vô tư lắm. Tao làm không hết việc mà ổng tỉnh bơ coi TV.

Quyên nhìn tôi:

- Ông nào mà không vô tư? Men are like kids. You need to tell them exactly what you want them to do.

- Mày không nghe mấy ổng nói “đàn ông không thích bị told what to do” đó sao?

- Okay. Thì mày ngọt ngào “nhắc nhở”...

Tôi nhăn mặt:

- Mấy ổng lớn rồi, thấy việc phải tự động làm chứ tại sao tao phải nhắc?

- They don't read minds! Nếu mày muốn ổng “giúp” thì mày phải “hỏi”, phải “nhờ”. Còn ngồi đó chờ mấy ổng tự động làm thì còn lâu em ơi..

Tôi suy nghĩ lời cô bạn thì thấy quả là đúng. Đàn ông Việt Nam hình như hơi thụ động trong công việc nhà và nuôi dạy con cái. Có lẽ đây là do ảnh hưởng của phong tục “đàn ông lo việc ngoài, đàn bà lo bếp núc, con cái?” Có lần tôi hỏi Minh:

- Sao em thấy đứa nhỏ nào cũng bám mẹ. Đàn ông không buồn khi con cái không theo họ sao?

- Con gần gũi mẹ là chuyện bình thường.

- Em không nghĩ vậy. Con nít theo ai dành nhiều giờ với nó. Vai trò người cha cũng qua trọng không kém người mẹ. Lúc nhỏ không gần gũi, đến khi tụi nó thành

“teens” sẽ có nhiều vấn đề hơn.

- Cha mẹ sinh con trời sinh tính. Đứa nào biết suy nghĩ tự nó sẽ ngoan. Đứa nào hư hỏng cha mẹ làm sao nó vẫn hư. Minh chỉ làm được đến một mức nào đó thôi. Lo quá cũng vậy. Tại sao phải tự làm khổ mình?

Tôi đồng ý với Minh là nếu mình đã cố gắng hết sức mà không cãi được “ý trời” thì đành chịu. Cái khó là định nghĩa chữ “hết sức” giữa hai vợ chồng. Thí dụ như khi cho thằng con 4 tuổi ăn, Minh để tô cơm trước mặt nó rồi bảo “Con làm dấu, mời bố mẹ rồi ăn đi”. Tôi thì muốn anh ngồi cạnh bên, make sure thằng bé ngồi yên ăn hết tô cơm không đổ tháo, không bỏ chạy chơi nửa chừng. Đến giờ con phải tập đàn, anh chỉ gọi, “Bé My ra đánh đàn đi con” mà không nhìn tờ assignment xem tuần đó con bé phải tập những bài nào và có đánh đúng không? Quanh năm TV lúc nào cũng chiếu thể thao. Có người còn nói “Mỹ là Thiên Đàng của đàn ông.” Nếu không phải mùa football thì là basketball, không có tennis thì cũng có golf. Chiều chiều đi làm về Minh thường vừa coi TV vừa giúp con làm bài. Khổ một cái là tôi không cho con coi TV ngày thường để dành thời giờ cho bài vở. Thấy bố “dán mắt vào màn ảnh”, chúng nhao nhao phản đối:

- Daddy always watches TV. Tại sao tụi con không được coi mà bố coi? That's not fair!

Thấy tình hình không ổn Minh đành phải gạt chuyện xem truyền hình lại sau khi các con đã đi ngủ và chỉ vắn âm thanh “vừa đủ nghe” không thôi chúng lại mắt nhắm mắt mở chạy ra hỏi:

- Bố đang làm gì đó?...

Gần đây cơn sốt “Texas hold ‘em” làm các ông gọi nhau ới ới, tụ năm tụ bảy “sát phạt”. Bị các bà nhằn quá, các ông hứa chỉ chơi khi bạn bè thỉnh thoảng họp mặt. Rồi Minh khám phá ra một trang web chơi poker không tiền. Vậy là lúc nào rảnh là anh dúm đầu vô computer, mặc cho tôi loay hoay với cơm nước, con cái. Tôi giận dỗi nói:

- Con chung chứ có phải của riêng của em đâu mà anh thờ ơ như vậy?

- Anh đi làm mệt nhọc cả ngày. Về nhà coi TV hay chơi game giải trí chút xíu em cũng cần nhần.

Tôi phân trần:

- Thì em có không cho anh giải trí đâu. Nhưng em không thể làm hết mọi việc một mình. Anh phải giúp em chứ.

- Em cứ làm như anh không làm gì hết. Rồi ai tắm cho con? Ai đem rác ra?

Tôi nguýt dài:

- Nhiều dữ. Tắm cho hai đứa bé chừng nửa tiếng là cùng. Trong khi em quần quật từ lúc đi làm về cho đến 10 giờ tối vẫn chưa hết việc.

- Rồi, lại kể công.

- Không phải. Em chỉ muốn anh dành nhiều giờ hơn với con. Con lớn quá nhanh. Em sợ sau này anh sẽ hối hận vì đã không gần gũi con hơn.

Thấy Minh có vẻ nghĩ ngợi sau câu nói đó, tôi “thừa thắng xông lên” làm lại schedule của các con, bỏ chữ “bố” vô những activities mà tôi muốn anh làm. Không khí gia đình buổi tối vui vẻ nhộn nhịp hẳn lên. Minh đi làm về trước, giúp các con tắm rửa, làm bài. Khi tôi về chỉ phải lo nấu ăn. Cơm nước xong, tôi dọn dẹp rửa chén trong khi Minh tập đàn, đọc sách với con. Sau khi các con đã lên giường, tôi còn có giờ cho cái thú đọc sách đã bị bỏ quên từ lâu và Minh thì thoải mái... bắn game. Ông bà mình nói chẳng sai, “thuận vợ thuận chồng tát biển đông cũng cạn”. 4 bàn tay chung sức lúc nào cũng lẹ làng và tốt hơn 2. Điều quan trọng là tôi cảm thấy Minh quan tâm và thương yêu vợ con hơn qua những hành động cụ thể anh làm mỗi ngày. Minh thì chắc cũng cảm thấy dễ chịu hơn vì sau này vợ ít khi quạu quọ và các con thì quẩn quít với bố hơn...

Nhìn các ông chồng say sưa ăn thua đủ với nhau, cây bài nào “vô”, thắng được mấy đồng bạc thì cười ha hả khoái chí, trong khi con cái thì ngủ lã lóc khắp nhà vì đã quá khuya, Quyên lắc đầu bảo tôi:

- Mày coi mấy ông kia, ham chơi còn hơn con nít. Có phải đàn bà tội mình đòi hỏi ở chồng quá nhiều không? Is it us or are they... clueless?

Tôi buột miệng:

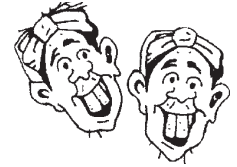
- No, they are just from Mars...

October 2006

PhD

Chú thích: Tựa đề bài viết dựa theo cuốn sách nổi tiếng “Men are from Mars, Women are from Venus” của nhà văn John Gray. Đại ý cuốn sách nói đàn ông và đàn bà đến từ hai hành tinh khác nhau cho nên khác biệt và khó có thể hiểu nhau...

Cười với Chúa

Lời Gấp Trăm

Nghe Lời Chúa phán: Ai bỏ mọi sự mà theo Ngài sẽ được ban lại gấp trăm, Tèo sốt sắng cầu nguyện: “Con xin bỏ nhà, bỏ xe, bỏ người yêu, bỏ nghề nghiệp, bỏ hết, nhưng xin Chúa đừng quên lời hứa nhé.” Trong đầu Tèo hình ảnh của 100 cái nhà, 100 chiếc xe, 100 người yêu... .. hiện lên thật tuyệt vời. Sau mấy năm trong Dòng, trước ngày khấn, Tèo thức trắng mấy đêm liền dẫn đo, cuối cùng quỳ xuống cầu nguyện: “Chúa ơi, cho con lấy trước 10%, còn bao nhiêu khi lên thiên đàng Chúa tính sau cũng được”.

Sợ Gấp Đôi

Một anh sợ vợ lên gặp cha xử trình bày hoàn cảnh và xin giúp đỡ. Cha hỏi:

- Anh biết uống rượu không?
- Dạ không.
- Thế thì anh về uống chút rượu vào cho mặt đỏ gay, vợ nó trông vào sẽ khiếp sợ mà không ăn hiếp anh nữa.

Hôm sau anh chạy tới gặp cha:

- Cha hại con rồi!
- Hại thế nào?
- Con uống rượu vào, mặt hoa lên, thấy mặt vợ con hóa thành hai làm con sợ gấp đôi luôn.
- ???

